

Розділ 29

УЩЕЛИНА СМЕРТІ

І почалася війна, що мала покласти край усім війнам. Я стояв на пагорбі й дивився вниз на море Помаранчевих та Жовтих хромів, на сотню прапорів, що тріпотіли за вітром. Раптом я зрозумів, що землі вже ніколи не будуть такими, як раніше. Праворуч від мене стояв мій добрий і вірний друг Даерек. Він не раз рятував моє життя, і я був ладен убити за нього. Ліворуч стояла Цестія — прекрасна Червона принцеса, заради якої я був готовий померти. О, як же боги люблять іронію! Я подумав, що в минулому й Даерек, і Цестія могли бути моїми ворогами. Ми могли навіть убити одне одного через наш колір... Так, боги бувають жорстокими до нас, смертних... Чи, можливо, це ми, смертні, стали надто жорстокими одне до одного. На щастя, ті самі боги, які розділили нас, вирішили звести нас

разом задля важливої мети — об'єднати те, що надто довго лишалося розділеним.

Мій власний шлях почався того дня, коли я втік з Аксіума й відвернувся від свого народу — Чорних хромів. Шлях продовжився битвою за Червоне місто Самаріс. Тоді ж я вперше вдав із себе Червоного Арлекіна — демона, якого насправді не існує, але якого боялися всі хроми. Легендами про нього нас залякували змалечку, аби потім усе життя тримати в шорах. Я віднайшов своє призначення під час подорожі до Евердії, де Зелені допомогли перетворити мою лють на любов. І воно зрештою втілюється, коли я прийшов до земель Помаранчевих і Жовтих хромів. Обидва ці народи жили, ховаючись за міцними мурами своїх міст, — такі близькі, та все ж такі далекі один від одного. Але тепер хроми з двох старовинних міст змішалися в один натовп — краплини блискучого золота між яскравою міді. Якщо це бодай трохи схоже на те, що готує нам майбутнє, мені вже подобається.

З натовпу вийшло двоє хромів. Це були брат Д'деко, духовний лідер Жовтих хромів, і сестра Сітрія, одна із сестер, які правили гордовитими Помаранчевими хромками. Після переможної битви за міста-близнюки обидва народи вирішили

не носити масок. Я тішився, споглядаючи щасливі обличчя їхніх лідерів. Радістю сяяли їхні очі, уста й навіть зморшки, що з'являлися з кожним новим сонцестоянням. Обое лідерів скуштували фрукт свободи й відчули його солодкий смак.

— Ми готові вислухати тебе, арлекіне, — сказав Д'деко.

Я кивнув, поглянув на Цестію і всміхнувся їй. Вона взяла мою руку й легенько стиснула. Її присутність додавала мені сил. Здавалося, якби Цестії не було поруч, навіть сонце зранку не сходило б.

Я повернувся до величезного натовпу Жовтих і Помаранчевих хромів, які не зводили з мене очей. Коли я вперше опинився в цих гірських землях, то зустрів лише фермерів і скотарів. Але тепер, озброївшись мечами і щитами переможених Чорних легіонерів, ці хроми видавалися не менш войовничими, ніж солдати Аксіума.

Я підняв меч і гучно прокричав:

— Сестри! Брати! Сьогодні новий день для нас і наших земель! Цей день прокладе нам стежку до вічної свободи. Свободи від масок, які нас змушували носити! Свободи від кольорів і ритуалів, яких ми мусили дотримуватися від самого народження! Свободу від Чорних та інших диктаторів, які

наважаться повчати нас, що нам робити з власними життями! Сьогодні *ваш* день!

Гул натовпу накотився на мене величезною хвилею. Це надихало.

— Не забуваймо тих, хто загинув заради нашої з вами можливості стояти тут і зараз. На їхню честь ми пройдемо переможним маршем усіма землями. І давайте приймемо інші кольори та інших хромів. Щойно ми відкриємо для них наші серця, вони приєднаються до нас.

Позаду мене Даерек сказав:

— Кхм, не думаю, що, побачивши наші мечі, вони сприймуть наш прихід як знак любові й миру.

Цестія цитьнула на нього.

— Але ж вони *побачать* старих і дітей, а не лише воїнів, — пошепки відповіла вона.

Я продовжив розпалювати натовп:

— Це буде нелегко. Наша мужність не раз похитнеться, й сумніви полонять нас. Але пам'ятайте: саме з вас усе почалося! Нехай ваші серця завжди ведуть вас!

Ці слова зустріли нові вигуки «ура».

Говорячи, я спускався все нижче схилом. Я підійшов достатньо близько, щоб роздивитися обличчя Помаранчевих і Жовтих хромів у перших